

**MARIUS
BACRIU**

Simbolurile lui Marius Bacriu

Sculptorul Marius Bacriu este absolvent al Facultății de Artă din Timișoara și masterand în cadrul aceleiași instituții de prestigiu din țară.

Surprinzătoarea sa maturitate plastică s-a format însă deopotrivă prin meditații personale legate de semnificația formelor în mediul ambient, de capacitatea lor de a se integra în coerența spațiului și a realității imanente. Recursul său la potențialitățile lemnului se înscrie astfel firesc în valorizările tradiționale ale acestui material, a cărui manifestare este dintotdeauna dublă, deopotrivă plastică și simbolică. Pentru că lemnul, departe de austeritate este, în sine, un simbol al vieții, al ascensionalului, o metonimie a axei primordiale, a arborelui și a accesului spre înalt, opus pietrei care constituie, în expresia lui Eliade, un semn al opacității, al căderii, al greutateii.

Bacriu sugerează această cale de acces și prin maniera prin care pune în comunicare, în împărtășire, două volume masive și impenetrabile. Demersul artistului se construiește în jurul încercării de a surprinde dialogul formelor prin accentuarea "dantelăriei" aproape sonore, "logoreice", de lucruri existente și inexistente, care formează articulația celor două volume principale ce alcătuiesc compozițiile sale. Pentru că, în majoritatea opțiunilor sale sintactice, el se concentrează pe raportul dualității, dar, nu în ultimul rând, și pe pasajele care se realizează între cele două părți, pe o vizuală **coincidentia oppositorum**.

Dialogul sugerat de Bacriu este dublu, intersectabil, cruciform. Este deopotrivă un dialog al formelor egale în calitatea lor ontologică, dar și un dialog al formei cu inexistentul, o încadrare a lucrurilor neîncadrabile, a opozițiilor, o încercare originală de găsire a entității mediatore, a unei alternative originale a aceluiași **antimion pneuma** din antropologiile dualiste. Aceste intervale se comportă, adeseori ambiguu, deopotrivă ca metafore vizuale ale dematerializării și caperate încercări de reluare a dialogului pierdut, a unei confesiuni mutuale întrerupte.

Te surprinzi întrebându-te, mai ales acolo unde între cele două volume nu mai există nici o zonă de contact, lumina străbătând netulburată, ca printr-o fereastră deschisă, dacă artistul a încercat să sugereze o maladie a formei sau o spiritualizare a ei până la neantizare. Pentru că, în cele mai multe dintre lucrări, materia pare a progresa alchimic până la substanța diafană a aerului. Breșele, discontinuitățile, ruperile de nivel și de calitate a materiei, inter-medierea formelor sunt toate elemente pe care Bacriu le oferă ca soluții împotriva opacității, metafore ale transcenderii, construind astfel o metafizică originală și discretă. Prin alăturarea, tangibilă uneori, a două elemente fenomenale, artistul pare să accentueze, de fapt, distanța dintre ele, metamorfozată în transfer, sau paradoxala coerență a golului, uneori abia sugerat, pe care acestea par să îl străjuiască, ca subordonate ale unui "monarh" ezoteric, împreună cu care formează un întreg. În ciuda aluziilor sale creștine, viziunea holistică a lui Bacriu integrează, ecumenic, și o veritabilă înțelepciune orientală, nu numai prin opțiunea pentru simplitatea formelor. Artistul ne dă de înțeles că "lucrurile palpă în plenitudinea lor adevărată numai când sunt completate cu indeterminabilul", ca să folosim o expresie a lui Blaga.

Astfel, simbolismul lucrărilor lui Bacriu rezidă în două aspecte ierarhizate. Este un simbolism imediat, etimologic, compozițional, realizat prin juxtapunerea, aproape simetrică, a două elemente cvasiidentice, și altul mediat, principal, ideatic, consacrat prin capacitatea sa de transcendere a precarității.

Emil Moldovan

Marius Bacriu's Symbols

The sculptor Marius Bacriu is an alumnus of the Faculty of Arts of Timișoara and an MA student within the same prestigious institution.

Yet, his surprising plastic maturity also developed itself through personal meditations connected to the significance of the shapes from the environment, to their capacity to integrate in the coherence of the space and of the immanent reality. His recourse to the potentialities of wood thus naturally inscribes itself within the traditional valorizations of this material, whose manifestation is always a double one, both plastic and symbolic. Because wood, far from austerity, is, in itself, a symbol of life, of the ascensional, a metonymy of the primordial axis, of the tree and of the access toward the zenith, opposed to the stone which constitutes, according to Eliade, a sign of opacity, of fall, of heaviness.

Bacriu suggests this path of access also by the way in which he joins in communication, in communion, two massive and impenetrable volumes. The approach of the artist builds itself around the attempt to catch the dialogue of the forms through the emphasis placed upon the almost resonant "lacework", "logorrheic", of existent and inexistent things which form the articulation of the two principle volumes that made up his creations. Because in the majority of his syntactic options he focused on the relation of duality, but also on the passages which get created between the two parts, on a visual **coincidentia oppositorum**.

And that is because, one has to notice, the dialogue suggested by Bacriu is double, intercrossing, cruciform. It is at the same time a dialogue of the forms, equal in their ontological quality, but also a dialogue of the form with the inexistent, a framing of things that cannot be framed, of oppositions, an original attempt to find the mediate entity, the original alternative of that antimion pneuma from the dualist anthropologies. These intervals act, many a times ambiguously, both as visual metaphors of dematerialization and as metaphors of desperate attempts to resume the lost dialogue, metaphors of an interrupted mutual confession.

You find yourself wondering, especially in those cases in which between the two volumes a contact area no longer exists, the light pervading undisturbed, as through an open window, whether the artist tried to suggest a malady of the form or its spiritualization, all the way through nonexistence. Because, in most of his works, the matter seems to alchemically progress until the diaphanous substance of air. The breaches, the discontinuities, the breakings of level and of quality in the matter, the inter-mediation of the forms are all elements which Bacriu offers as solutions against opacity, metaphors of transcendence, building, thus, an original and discreet metaphysics. Through the juxtaposition, sometimes tangible, of two phenomenal elements, the artist seems to stress, in fact, the distance between them, metamorphosed in the transfer or the paradoxical coherence of emptiness, sometimes barely suggested, which these seem to border, as subordinates of an esoteric "monarch", together with which they form a whole.

Despite its Christian allusions, Bacriu's holistic vision integrates, ecumenically, also a genuine Oriental wisdom, not only through his option for the simplicity of forms. The artist implies that "things vibrate in their real plenitude only when completed with the indeterminable", to quote Blaga.

Thus, the symbolism of Bacriu's works lies in two hierarchized aspects. It is an immediate, etymological, compositional symbolism, achieved through the almost symmetrical juxtaposition of two quasi-identical elements and a mediate, principle, ideative one, consecrated through its capacity of transcending precariousness.

Emil Moldovan